

Maritim-kulturel begivenhed
i Københavns Havn

Af Claës Hagström

Nogen *public event* blev det vel ikke, men havnens faste folk kvitterede, og Kongens fuldtallige besætning nød det.

Efter rundt regnet fire års fravær fra sit rette element var rochaluppen Kongen igen på togt i havnen. Entusiastiske travaljeroere var blevet trommet sammen og faldt forventningsfulde på fartøjet, da ordren hertil lød. Da det statelige fartøj kort efter var let, gik turen op gennem Erdkehlgravens vande for at den til anledningen mønstrede besætning kunne vænne sig til de nye forhold og blive roet sammen. Og det gik smertefrit, hvorfor der ikke var indvendinger mod at stå ud i Københavns Inderhavn, hvor de maritime færdigheder ville blive til frit skue, mens efterårets vante vejrlig med rusk og ret frisk sydvestenvind stillede sine krav til besætningens formåen.

Det gik over al forventning. Havnebussernes fartøjsførere vinkede begejstret til det fornemme fartøjs besætning, og havnerundfarten med alle dens mange blitzende passagerer fulgte trop. Skøn var fornemmelsen af at føle fartøjets lette fremdrift gennem de krusede bølger. Majestætisk bevægede Kongen sig søndenover midt gennem havnebassinets vande, passerede Opera såvel som Skuespilhus, mens besætningen selv opførte sin velkoreograferede optræden med løfte om mange genoptrædener til ikke blot besætningers, men også tilskueres, glæde.

I mange henseender er fire år for intet at regne, men for Christianshavns Travailjelaug har det føltes som en evighed. Frustrationerne over at det prægtige fartøj, bygget på Orlogsværftet i 1884 som en tolv-årsers chalup til det forrige kongeskib, Dannebrog, ikke længere stod til disposition, har været udtalte. Og hvis Kongen selv kunne give sit besyv med, ville hun klart beklage sig over, ikke at være i sine rette omgivelser og kunne løse sine opgaver, som de senere år har været at henlede opmærksomheden på Orlogsmuseet, alt imens hun fornøjede sin engagerede besætning med sine fremragende søgenskaber. Derfor har de fire års fravær af alle laugets roere været oplevet som fire år for meget.

En pause i sit virke var imidlertid uomgængeligt for Kongen. Ganske lig menneskelige vilkår sætter alderen sine spor, og på et fartøj af træ, bliver nødvendigheden af en omfattende istandsættelse en forudsætning for fortsat virke. Men sådan en operation er ingenlunde gratis, og med kontingentindtægter, der i realiteten alene dækker normale, løbende udgifter, måtte udenforstående bidrage pekuniært. Det har Orlogsmuseet og en række fonde og virksomheder – ingen nævnt, ingen glemt – heldigvis gjort.

Med deres velvilje blev det igen muligt for glade travaljeroere at ro den 127-årige chalup gennem Københavns Havn, ikke blot til glæde for sig selv, men så sandelig også for mange andre. Og hvis det havde været sådan, at Christianshavns Travailjelaug fik royalties for hver fotooptagelse, ja så havde vi selv kunnet betale for hele istandsættelsen af Kongen.